

*fortuna petrarchesca in ambiente centroeu-
ropeo*, 1995; *Petrarchismo, generi letterari
in epoca moderna e letteratura centroeu-
ropea [boema]*, 1998). Otázku kulturních
vazeb přenesl Ivan Seidl i na problematiku
italskou. Zejména v poslední době se začal
soustavně zabývat Sardinii a její literaturou
(*Mondo sardo, irremediabilmente amaro.
Alcune riflessioni su „Procedura“ di Salva-
tore Manuzzu*, 1998).

Vytříbený jazykový cit Ivana Seidla se
brzy projevil v jeho překladatelské práci, kte-
rou bezpochyby miloval a vážil si jí. Každý
student snad četl v Seidlově překladu knihu

Umberta Eca *Jak napsat diplomovou práci*
(1997). Ten největší a nejobtížnější překlad
svého života – Magrisův *Habsburský mýtus
v rakouské literatuře* – však již Ivan Seidl
nedokončil. Dílo dopracoval Jiří Pelán.

Pedagogická, odborná a překladatelská
činnost Ivana Seidla byla oceněna italskou
stranou: v březnu 1999 převzal Ivan Sei-
dl z rukou italského velvyslance Maurizia
Morena rytířský řád za Zasluby o Italskou
republiku.

Letos by se docent Ivan Seidl do-
žil sedmdesáti let.

Petr Kyloušek

Jarní vzpomínka na archeoložku Janu Vignatiovou

Dne 24. dubna 2017 si připomeneme
nedožitě 80. narozeniny PhDr. Jany Vigna-
tiové, CSc.

Pojďme si opět aspoň na chvíli zavzpomínat na tuto jedinečnou ženu.

Narodila se 24. 4. 1937 v Ostravě do
rodiny významného lékaře a válečného
hrdiny Jana Vignatiho, vyrůstala však na
moravském Slovácku, kde její otec působil
jako primář patologie v Zemské nemocnici
v Uherském Hradišti. Její dětství i léta do-
spívání bezesporu ovlivnila tragická ztráta
otce, který byl popraven nacisty za svoji ak-
tivní účast v odbojové činnosti v organizaci
Obrana národa (26. 8. 1942 v Berlíně-Plöt-
zensee). Svou úctu k otci a hrdost na jeho
mravní postoj v časech bezpráví projevila
dr. Vignatiová i tím, že ač byla provdána za
profesora filozofie Jiřího Cetla, ponechala
si své dívčí příjmení. V roce 1955 ukončila
studium na místním gymnáziu a rozhodla
se pokračovat ve vzdělávání na filozofické
fakultě brněnské univerzity v oboru ná-
rodopis. V roce 1960 na etnografii obhá-
jila diplomovou práci: *Lidová kultura na
Zlínsku. Národopisný obraz obcí Kašava*

a Držková. Po absolutoriu nastoupila ve
funkci dokumentátorky na tehdejší Katedru
prehistorie FF UJEP (dnešní Ústav archeo-
logie a muzeologie FF MU). Archeologie
ji učarovala natolik, že se rozhodla stát se
profesionálkou i v tomto historickém obo-
ru. V roce 1967 ukončila archeologická
studia obhájením diplomové práce: *Vývoj
archeologického bádání v Čechách a na
Moravě do počátku 20. století*. Její pod-
statná část byla v roce 1975 publikovaná
jako studie v časopise Zprávy ČSSA pod
názvem *Přehled vývoje archeologického
bádání na Moravě do začátku XX. století*.

Postupně na katedře prehistorie pře-
cházela od technického zařazení k odborné
archeologické práci i k vedení seminářů
a přednášek. Spolupracovala s Františkem
Kalouskem a později s Bořivojem Dostá-
lem na dlouhodobém badatelském výzku-
mu raně středověké sídelní aglomerace
Břeclav–Pohansko. V roce 1971 se stala
odbornou asistentkou a rok na to obhájila
svou dizertační práci na téma: *Specializo-
vaná výroba na velkomoravských sídlis-
tích*. Během pedagogické praxe navazovala

se studenty přátelský vztah. Já sama jsem toho důkazem. Na základě rozhovorů a konzultací s Janou Vignatiovou jsem se rozhodla věnovat výzkumu raného středověku. Byla jsem také její poslední diplomantkou, paní doktorka se obhajoby mé práce však již nedožila († 1. 9. 1999).

V letech 1975 ž 1979 vedla rozsáhlý záchranný archeologický výzkum na jižním předhradí Pohanska, který byl vyvolán výstavbou protipovodňového kanálu na řece Dyji. Jednalo se o jeden z prvních

velkoplošných záchranných výzkumů na Moravě. Výsledky výzkumu a získané poznatky pak bohatě zúročila při práci na kandidátské dizertaci: *Slovanské osídlení jižního předhradí Břeclavi–Pohanska*, kterou obhájila v roce 1989. Monografie vyšla následně tiskem v roce 1992.

Jana Vignatiová v průběhu své vědecké kariéry vypublikovala mnoho samostatných studií i článků s kolektivní účastí. Publikovaná bibliografie z roku 2000 obsahuje celkem 74 citací (vyšla v *Sborníku prací filozofické fakulty brněnské univerzity M5*, stránky 9–13, vypracovala ji H. Palátová). I když profesní život spojila s Brnem, potažmo s lokalitou Břeclav–Pohansko, nikdy neztratila vztah ke kraji, kde prožila mládí – k Moravskému Slovácku. Dlouhodobě například působila v redakční radě regionálního časopisu Slovácko, který vydává muzeum v Uherském Hradišti.

Svůj organizační a hostitelský talent naplno uplatnila (spolu s B. Dostálem) při přípravě a organizaci velkého mezinárodního sympózia *Slované 6.–10. století*, které se konalo v roce 1980 pod záštitou univerzity v prostorách vědeckovýzkumné stanice na Pohansku u příležitosti 20. výročí zahájení archeologického výzkumu na této lokalitě. Byla také duší a organizátorkou výročních zasedání československé archeologické obce a společenských tanečních večerů konaných v Brně „na Myslivně“.

Jana Vignatiová byla úspěšná archeoložka, manželka, matka a pro své kolegy také přítelkyně vždy ochotná pomoci, vyslechnout či kantorsky usměrnit. Všichni, kteří ji znali, mi jistě dají za pravdu. Věnujme tedy jarní vzpomínku ženě, která milovala život ve všech jeho barvách.

Renáta Přichystalová